

[Elmquist.]

øvrige Straffelovgivning, Bestemmelser om den Fængselsrets Organisation, som jeg før omtalte, Bestemmelser om Anvendelse af Disciplinærstraffe, Følger af retsstridige Handlinger, Afsoning af Tvangsbøder og Underholdsbidrag, Bestemmelser, som jeg i det hele og store kan tiltræde og paa mit Partis Vegne anbefale Vedtagelsen af.

Jeg vil da slutte med at udtale, at der her ved Hjælp af de bedste Kræfter indenfor Kriminalisternes Rækker, gennem en alsidig Diskussion gennem mange Aar paa Møder og i Tidsskrifter, gennem et nøje Samarbejde indenfor alle interesserede Kredse er skabt den bedste Mulighed for en tidssvarende og for vort Samfund god, human og rationel Straffelov, som vi alle sikkert med Rette har Lov til at stille store Forhaabninger til.

Det paahviler nu os her i Rigsdagen at lægge den sidste Haand paa Værket. Jeg vil slutte mig til Kriminalistforeningens Ønske om, at vi maa kunne gøre det hurtigt og godt, saa at vi i Stedet for den forældede Straffelov, vi nu lever under, snart kan faa denne nye og rationelle, som er i nøje Pagt med vor Tids Retsopfattelse og i nøje Pagt med de Veje og Midler, som vor Tid mener er Vejene og Midlerne til formindsket Kriminalitet og til forbedret Behandling af dem, der er kommet i Konflikt med Samfundets Love, og som for deres egen Skyld og for Samfundets Skyld har Krav paa en saa retfærdig og human og navnlig ogsaa paa en saa rationel Behandling som muligt.

Med denne Omtale skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

L. D. Rasmussen: Ligesom ethvert nogenlunde velorganiseret Samfund har en Pligt til at træffe saadanne Foranstaltninger, at de aandeligt, legemligt og økonomisk svage bliver støttet af de stærke for ikke at komme i Nød, og ligesom Hensigten med Samfunds dannelse overhovedet maa være Tanken om i Fællesskab at løse Opgaver, som overstiger de enkeltes Kræfter, saaledes maa ogsaa ethvert Samfund drage Omsorg for i videst muligt Omfang at beskytte de enkelte mod Krænkelser og Overlast, saa meget mere som den tusindaarige Grundsætning for menneskelig Moral: Gør mod andre, hvad du vil, at andre skal gøre mod dig, kun i ret ringe Grad synes at have fæstnet sig, at have gennemsyret Menneskeheden.

Nogle er sikkert for svagt begavede til at fatte denne Grundsætnings Selvfølgelighed. Andre er saa overbegavede, at de hensynsløst benytter deres aandelige Over-

vægt til deres egen Fordel, langt ud over, hvad der naturligt og med Rimelighed tilkommer dem af Livets Goder selv med den største Hensyntagen til deres store Ævner. Der er ikke den mindste Tvivl om, at saadanne Mennesker meget vilde have sig frabedt den samme Behandling, som de tildeler andre Mennesker. Atter andre, og vistnok en ret ubetydelig Procentdel, foretager deres Handlinger paa Grund af en slet Karakter, hvor de onde menneskelige Egenskaber ikke har været holdt i Ave, men har faaet Lov til som Ukrudt i en Ager at brede sig, maaske endda under Omgivelser og Forhold, der kan have begunstiget disse Egenskabers Udvikling.

Og her er der desværre saa mange uheldige Forhold, der kan spille en betydelig Rolle med ind, de uheldige sociale Forhold: at begge Forældre paa Grund af økonomiske Omstændigheder er tvunget til ved Arbejde at være borte fra Hjemmet og lade Børnene vokse op, som de kan bedst, eller at Børnene maa sendes paa Lønarbejde saa tidligt som overhovedet muligt, hvor det er rent tilfældigt, hvilken Paavirkning de bliver udsat for. Og ikke mindst de ulykkelige Boligforhold, der har hersket i den sidste Snæs Aar i vort Land, dels paa Grund af Spekulation i selve Boligspørgsmaalet, hvor Mangelen af Boliger selvfølgelig vil fremkalde højere Priser, dels paa Grund af det private Initiativs Spillen Fallit ved, da det virkelig under vanskelige Forhold skulde bestaa sin Prøve, ikke at kunne magte Opgaven, som det frivillig havde paataget sig, har draget og kan drage meget uheldige Følger efter sig paa de Omraader, som her er til Behandling.

Ligesaa maa vi ikke være blinde for, hvilke Ulykker den tvungne Lediggang har fremkaldt. Dette fortvivlede Forhold, at en Familieforsørger maa se paa, at hans Hustru og Børn ikke tilnærmelsesvis kan blive tilfredsstillet hverken med Føde eller med Klæder eller med Ildebrændsel paa Vinterdage, kan fremkalde en Sindsstemning hos et Menneske, der kan bringe ham til at begaa Handlinger, som han ikke vilde gøre sig skyldig i under normale Forhold.

Det vilde være overordentlig heldigt, om man fra det offentliges Side vilde foretage den alleromhyggeligste Undersøgelse af, hvad Aarsagen er og har været til, at de forskellige Mennesker er kommet ind paa Forbryderbanen, ikke alene ved den paa-gældendes egne Oplysninger, men ved en grundig Undersøgelse ude i Marken, saaledes at man virkelig til Bunds faar Klarhed over Aarsagerne. Og saa maatte man